

De verhouding tussen Wet en Evangelie **Door ds. L. Huisman**

Zingen: Ps. 46: 1 en 2
Ps. 118: 9 en 10
Ps. 74: 12 en 15
Ps. 103: 9

Lezen: Galaten 3 : 1 5 tot het einde.

“Doch eer het geloof kwam waren wij onder de wet in bewaring gesteld en zijn besloten geweest tot op het geloof dat geopenbaard zou worden. Zo dan, de Wet is ons een tuchtmeester geweest tot Christus opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden.” (Galaten 3 : 24 en 25).

Deze tekst spreekt ons van **de verhouding tussen wet en evangelie** en zegt ons:

- 1^e. dat de wet de belofte niet teniet maakt
- 2^e. dat de rechtvaardigheid niet door de wet is, maar door het evangelie

De verhouding wet en evangelie is een zeer moeilijk thema. Niet alleen moeilijk om verstandelijk een goed begrip te krijgen van deze zaken; het is zelfs niet eenvoudig, om een juist begrip te hebben van de functie van de wet en van het evangelie.

Maar het is zo uitzonderlijk moeilijk in de praktijk van ons leven te ervaren dat de rechtvaardigheid voor God, dus de vrede, niet is door de werken die wij doen, maar alleen door het geloof in de Heere Jezus Christus. Dat is ontzettend moeilijk. Niet omdat het zo moeilijk is in Jezus te geloven, ach dat kan elk kind, door de werking van de Heilige Geest. Maar omdat ons vlees, onze oude natuur, onze verdorven natuur er alles op tegen heeft om uit genade zalig te worden. En ik zeg, wat nu voor het kleinste kind vanzelfsprekend is, door de werking van de Heilige Geest, wanneer het leeft door het geloof, dat is een onmogelijke opgave voor de knapste professor, zonder de werking van die Heilige Geest.

Ook in het leven van Gods kinderen is het zo dat we telkens het spoor bijster zijn, omdat we altijd weer opnieuw, krachtens onze oude natuur, wanneer we gevoelen dat er iets scheef is tussen God en ons, in plaats van aanstonds te vluchten tot Christus, ons betrouwen zoeken in levensverbetering, in beloften aan God. Dat is in feite precies hetzelfde als schuilen bij de wet in plaats van bij Christus.

Hiermede heeft de Kerk geworsteld, alle eeuwen door, omdat dit de worsteling is van elk hart. Of moet ik zeggen, ook juist van het begenadigde hart? Als we horen dat er een mogelijkheid is van zalig worden voor alle mensen, dat er kansen zijn . . . "Grijp toch de kansen (U kent dat versje misschien wel) door God U gegeven", zolang als we dat horen en dat gepredikt wordt, dan is het nog wel aangenaam in de oren van de mensen.

Want kijk, als God ons een kans gegeven heeft, dan moet ik toch die kans benutten. En als God ons in Christus een mogelijkheid geeft om zalig te worden, als ik dan die mogelijkheid maar gebruik, dan kan het toch nog goed komen. Ik kan het me nog goed herinneren, uit vroeger jaren, dat wij dachten als er nu voor alle mensen maar een kans was om zalig te worden, dan zou het zin hebben om van nu af aan ijverig in de wet des Heeren te gaan en de Heere te zoeken. Als we allemaal maar een kans hadden. Maar het evangelie spreekt niet van een kans, het evangelie spreekt niet van een mogelijkheid. Het evangelie spreekt van zaligheid, absolute zaligheid, maar dan door het geloof in de Heere Jezus Christus! Zaligheid voor alle mensen, maar dan alleen door het naakte geloof.

Alzo lief heeft God de wereld gehad (en dan komt hier de beperking), opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet zal verderven. Dus er wordt niet gesproken over de kans of mogelijkheid. God heeft zijn Zoon niet gegeven om ons een kans te geven, of om een mogelijkheid te openen, maar God heeft Zijn Zoon gegeven, opdat Hij de zaligheid daar zou stellen en de gerechtigheid zou openbaren voor al degenen die in Hem geloven, met dat geloof dat de vrucht is van de werking van de Heilige Geest, in een dode zondaar. Van dat geloof dat God werkt door de prediking van het Heilig Evangelie.

In de gemeente van Galatië, onder de Galaten, zoals de inwoners van de landstreek Galatië genoemd worden, was door invloed van judaïstische leraars, dat waren leraars der wet, die wet en evangelie met elkaar vermengden, wankeling gekomen aan het zalig zijn door het geloof alleen. Zoals het altijd gaat in de kerk van Christus - en in al de brieven van Paulus kunt u dat lezen - gaat het ook hier. De mensen, nadat ze aanvankelijk tot het gehoor van het evangelie gebracht waren en gekomen waren tot het aannemen van het evangelie en hun vrijheid en hun vrede gevonden hadden in de beloften van het evangelie, slaan aan het wankelen.

Door allerlei wettische leraars werden ze van de vastheid van hun zaligheid bijna afgetrokken. Die leraars zeiden: ja, u moet tot Jezus gaan, maar dan met een paspoort waar het visum in staat van Mozes. Tot Jezus, dat durfden ze niet te ontkennen, het was al te duidelijk geopenbaard in de gemeente van Galatië, dat in Hem de zaligheid is. Maar zeiden ze: door de wet tot het evangelie! Door Mozes tot Christus, Dacht u, zeiden ze, dat God al die inzettingen die Hij zo scherp heeft gepredikt en waar Hij eeuwenlang de hand aan gehouden heeft, voor niets gegeven heeft? Zouden wij in deze tijd, waarin het geloof gepredikt wordt in Christus Jezus, niets meer met al die wetten te maken hebben? Dat kan toch niet. God heeft toch niet voor niets al die wetten gegeven?

Paulus begint dit hoofdstuk met te zeggen: Gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij aan de waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn, dewelke Jezus Christus voor de ogen tevoren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde. Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij de Geest ontvangen uit de werken der wet of uit de prediking des geloofs? Hij wil zeggen: hoe is de Geest tot u gekomen en hoe hebt ge de gaven des Geestes ontvangen? Door de werken der wet? Nee, zegt hij, maar toen het geloof gepredikt is, n.l. het geloof in de Heere Jezus Christus. Hier noemt hij het evangelie van het Nieuwe Testament: het geloof. Toen dat geloof gepredikt is, zegt hij, hebt ge de Geest ontvangen. Daardoor zijt ge kinderen Gods geworden; dit heeft uw hart ingenomen en daarom zijt ge gaan hopen. Natuurlijk werpen die leraars hem dan tegen: En die wet dan? Is die wet er dan voor niets? Stapt God dan af van Zijn gerechtigheid en van Zijn geboden die Hij gegeven heeft? Dan is er iets vreemds, dan brengt u een nieuw evangelie. Want onder het oude verbond was het altijd zo: stipt onderhouden wat God geboden heeft en dan kom je in Kanaän. En dan krijg je het leven, het eeuwige leven. En dan zul je een land hebben, vloeiende van melk en honing en dan zal je vrede hebben. Nu, zeggen die leraars tegen Paulus, u preekt een ander evangelie en ze speelden Paulus uit tegen Mozes. Ze zeiden: u komt in strijd met Mozes; u onderhoudt de inzettingen des Heeren niet, u bent een valse leraar, u preekt Christus zonder Mozes, en dat is vals.

En dan verdedigt Paulus zijn bediening in het begin van dit hoofdstuk. Hij zegt: ik ben een apostel, ik ben niet geroepen door de mensen, maar door Jezus Christus en door God de Vader, die Hem uit de doden heeft opgewekt. En die Christus verkondig ik u. Hij spreekt dan eerst tegen deze mensen van zijn Goddelijke roeping en dan zegt hij in het tiende vers: predik ik nu de mensen, wat betekent, wat de mensen verlangen of predik ik God, predik ik het Woord van God? Zoek ik soms de mensen te behagen? Indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen dienstknecht van Christus. Maar ik maak u bekend broeders, dat het evangelie, hetwelk van mij verkondigd is niet naar de mens is, want ik heb hetzelfde ook niet van een mens ontvangen, noch

geleerd, maar door de openbaring van de Heere Jezus Christus. En dat evangelie, dat predik ik u. Maar, zegt Paulus, ik zal u bewijzen, dat u mij niet kunt uitspelen tegen Mozes, want Mozes heeft precies gedacht, zoals ik nu denk en Mozes heeft altijd gewild wat ik wil. Mozes heeft niets anders dan Christus verheerlijkt. En als u denkt dat het onder het Oude Testament anders gegaan is dan zal ik u bewijzen, zegt Paulus, dat de mensen toen precies eender bekeerd werden als nu. Vader Abraham, waardoor is hij bekeerd? Door de wet? Die was er nog niets eens, die is 430 jaren later gekomen. Waardoor is hij dan tot God bekeerd? Hij is tot God bekeerd door de beloften van het evangelie. God heeft hem de beloften gegeven en Abraham heeft op die beloften geleefd, daaruit geleefd en daarop gehoopt. Daarom is hij een erfgenaam geworden van het eeuwige leven.

En nadat Paulus deze mensen zo streng heeft aangepakt door hen uitzinnigen te noemen, betoverden, komt hij als het ware met zijn verkondiging van Gods Woord in rustiger wateren en hij gaat in de kring van de gemeente zitten en zegt: broeders, luistert nu eens, ik spreek naar de mens, d.w.z. laat ik het nu eens even natuurlijk toelichten, zoals het onder ons er naar toe gaat. Hoe gaat het nu broeders, zelfs eens mensen verbond dat bevestigd is doet niemand teniet en niemand doet daartoe. Hij bedoelt, als u een testament hebt, een verbond dat mensen maken, dan gaat niemand in zo'n testament zomaar willekeurig knoeien. Dat testament is gemaakt door de testamentmaker en die erfgenamen kunnen niet zeggen: ja maar, ik zou dat uit het testament willen hebben of dat zou ik erbij gevoegd willen hebben. Neen, zegt hij, dat doet men niet. Een mensenverbond wordt door niemand teniet gemaakt, niemand doet daar af en niemand doet daartoe.

Nou zegt hij, zo zijn de beloften tot Abraham en zijn zaad gesproken. God heeft aan Abraham een testament gegeven en dat testament moet u goed lezen, dat komt op een lettertje aan. In dat testament staat dat Hij gesproken heeft over Abraham en zijn zaden; Hij zegt niet en zijn zaden, in het meervoud, als van velen, maar als van een, en Uwen zade, welke is Christus. Paulus zegt, het komt in het Goddelijk Testament op een letter aan. Of je nu leest: zaden of zade, dat is een hemelsbreed verschil. Zade, dat is Christus, en zaden, dan denk je aan de bloedverwanten van Abraham, aan het natuurlijk nakomelingschap. Maar zegt hij, het verbond dat tevoren van God bevestigd is op Christus, op het zaad, dat wordt door de wet, die na 430 jaren gekomen is, niet krachteloos gemaakt om de beloften te niet te doen. Want indien de erfenis uit de wet is, zo is ze niet meer uit de beloften. Maar God heeft ze Abraham, de erfenis door de beloften, genadiglijk gegeven. Hij zegt: hoe is Abraham aan de erfenis gekomen? Heeft God tot hem gezegd: Abraham je moet eerst de wet onderhouden, je moet eerst dit doen en je moet eerst dat doen en dan zal ik U Mijn heil doen zien? Neen, Hij heeft soeverein tegen Abraham gezegd: Abraham U trek ik uit, U verkies ik uit uw huis, uit uw familie, uit uw geslacht, uit uw land, uit uw volk om een groot volk te zijn. Abraham, je mag vader zijn, niet zozeer vader van Izaak. Is dat dan niet hetzelfde? Ach, Abraham heeft het vaak met elkaar vermengd. Het was ook in het leven van Abraham een strijd om uit de beloften te leven. Je ziet dat ook Abraham de beloften vervullen wilde in de natuurlijke weg van het vlees. Als hij lang getrouwd is en geen kinderen krijgt en toch de beloften Gods aanschouwt, dan zegt hij: hoe zullen die beloften vervuld worden; hoe zal het zaad komen waarin alle volken gezegend zullen worden? En wat doet hij dan? Dan maakt hij een akkoordje met de wet. Dan wordt er in zijn tent een kind uit een dienstmaagd geboren.

Paulus zegt later dat dit dingen zijn die een andere betekenis hebben. In dit natuurlijk leven van Abraham liggen geestelijke lessen, zegt Paulus. Straks wordt er gezegd: drijft de dienstmaagd en haar zoon uit, want de zoon van de dienstmaagd, die uit de wet geboren is, zal niet erven met de zoon van de vrije. Dat zijn twee verbonden, zegt Paulus. De één is het verbond van Sinaï tot dienstbaarheid barende en het andere dat is Sion, dat zijn de kinderen der vrije. Met andere

woorden: alles wat Abraham zelf geknoeid heeft aan de vervulling van de beloften, was vlees en bloed, dat kan het koninkrijk Oods niet beërven, dat was een werken met natuurlijke vermogens, dat was de beloften Gods vervullen door eigen werk! En wat gebeurde er? De wet is vruchtbaar, de wet baart nog eerder kinderen dan het evangelie. Kijk maar in de tent van Abraham. Ismaël was vóór Izaak, Ismaël vervolgt Izaak. Die twee kunnen elkaar niet uitstaan. Dat was tussen hun moeders al begonnen. Toen Hagar zwanger was begon ze Sara te verachten, want ze zag dat ze ontvangen had en dat ze een kind zou baren.

Toen kwam de kerkvervolging in het huis van Abraham. Dat was geen kleine zaak. Dat waren twee principes die hier tegen elkaar botsten. Dat was de mens die leeft uit de werken der wet en de mens die leeft door de genade van de Heere Jezus Christus. En wil de kerk blijven leven en wil de glans op Christus' kroon blijven dan moet de dienstmaagd worden uitgedreven met haar zoon. De kinderen die de wet gebaard heeft zijn vaak sterker dan de kinderen die het evangelie gebaard heeft. Daarom moeten ze worden uitgedreven, opdat de kinderen die het evangelie baart, zullen kunnen groeien en bloeien tot eer van God.

Abraham heeft de erfenis gekregen, zo zegt Paulus, niet door de wet maar uit de beloften. Ja maar, de wet is toch van God, zo houden de wettische leraars, de Judaïsten vol. Ze zeggen: waartoe is dan de wet? Die wet is toch niet voor niets gegeven, die ceremoniële wetten en die burgerlijke wetten en die zedenwet. Die wet door God op de Horeb gegeven is toch niet voor niets gegeven. Nee, zegt Paulus, dat is zeker niet. God heeft de wet niet voor niets laten afkondigen; zij is er om der overtredingen wil daarbij gesteld. Daarbij gesteld! De wet hoort er eigenlijk niet bij. Door de wet kun je niet zalig worden. Nadat we het verbond der werken door onze zonden verbroken hebben, is vervloekt een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen.

De wet heeft nu geen vermogen meer om zalig te maken, omdat ze krachteloos geworden is door de zonde. Waartoe is dan de wet? Nu, ze is er bijgevoegd. En waarom? Wel, ze is er bijgevoegd, zegt Paulus, om der overtredingen wil. Het volk van God, Israël, had de beloften van de Heere ontvangen in Kanaän terecht te zullen komen. En de Heere leidde ze door de weg van de Schelfzee, door het Sinaïstisch schiereiland, totdat ze straks in het Overjordanse aankomen. En Israël behoorde te leven op die éne belofte: Ik zal u brengen in een land, vloeiende van melk en honing, want dat heb ik aan Abraham, aan Izaak en aan Jakob beloofd.

Maar, leven op de belofte, op de naakte belofte, dat was voor Israël zo moeilijk. De Israëlieten grepen telkens vooruit. Ze wilden elke keer de melk en honing nu al hebben. En dat heeft soms in hun leven een afkeer verwekt tegen God en tegen Mozes, zodat ze zeiden: waarom heb je ons niet in Egypteland gelaten? Daar waar de komkommers, de ajuinen en het knoflook waren. Waar we volop konden eten en drinken. Doch ze vergaten hun dienstbaarheid daar en ze vergaten de moeite en het verdriet en ze vergaten het gekerm onder de slavendrijvers van Farao en ze zeiden: had ons in Egypteland gelaten. Waarom zeiden ze dat? Wel, ze geloofden niet meer in de beloften Gods. Die beloften Gods, waarin de vertroosting Gods hun toekwamen, waren hen te klein. Ze waren zo vleselijk gezind en zo op het aardse aangelegd, dat ze hier reeds, hier in de woestijn vlees willen hebben en dat ze hier reeds het land vloeiende van melk en honing in bezit wilden nemen. En nu heeft God om dat volk een omheining gemaakt en dat is de wet, de ceremoniële wet, de burgerlijke wet, de wet der zeden. "Om der overtredingen wil daarbij gesteld." God maakt een hekwerk, een grens tussen Israël en tussen de volkeren, de heidenen, tot wie het evangelie nog niet komen kon. God zei: dit is de grens. Ik waarschuw u, gaat die grens niet over, want dan bent u een kind des doods.

Dat heeft ook voor ons wat te zeggen. Waardoor worden wij zalig? We kunnen en moeten alleen zalig worden door het geloof in de beloften Gods, in de belovende God. Niemand komt tot het

geloof door de prediking van de wet, hoe scherp die ook gepredikt moet worden. En hoe zeer die wet er ook bijgesteld is om der overtredingen wil. Maar vergeet het niet, die wet kan nooit één dode zondaar levend maken. Ja, u kan verschrikken voor de wet, u kan sidderen voor het oordeel, u kan beven onder de vlammen der hel, maar uw hart zal niet in liefde tot God ontvonken. Uw hart zal zich niet tot God bekeren. Onthoudt dat toch goed. O, wat je hart alleen maar veranderen kan, dat is het geloof, d.w.z. de inhoud van het geloof, Jezus Christus en die gekruisigd. Wat uw hart alleen bekeren kan, dat zijn de beloften, dat is de erfenis, dat is het evangelie, waarvan God zegt: want u komt de belofte toe en uwe kinderen en allen die daar verre zijn. Waarvan God gezworen heeft toen Hij het water op uw voorhoofd deed druppen: Ik ben uw God en uw zaad God tot in der eeuwigheid. Alleen door die prediking, waarvan Jezus Christus de inhoud is, zoals onder u gepredikt, zegt Paulus. Wanneer gepredikt wordt de Gekruiste, de Gave Gods in Zijn Zoon; de heerlijkheid van Jezus Christus in Zijn gewilligheid om voor verlorenen te sterven, om voor goddelozen de dood in te gaan, om Zijn leven af te leggen voor mensen, die de hel en de dood en het verderf verdiend hebben. Dat alleen kan geloof wekken en zal geloof wekken, zo menigmaal het door de Heilige Geest gezegend wordt.

Daarom is Abraham uitgegaan, daarom heeft hij land en maagschap en 's vaders huis verlaten omdat hij de beloften gehoord had, waarin God tot hem sprak: Abraham, Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn. Dat heeft Abraham gehoord en daarom is hij gegaan en God heeft Zijn beloften vervuld. Wel door strijd, O, Abraham heeft met de wet te doen gekregen, ook al is die wet pas na 430 jaren gekomen. Ook Abraham heeft er mee te doen gekregen in zijn eigen huis, zoals ik straks gezegd heb. Als hij dat kind der wet voortbrengt, dan komt er strijd tussen wet en evangelie, tussen genade en werken. En dan is Ismaël groter en ouder dan Izaak en dan lijkt de kerk te stranden; dan lijkt ze schipbreuk te lijden op de vijandschap van Ismaël. Doch dan grijpt God in en zegt Hij: Abraham, niet het kind der wet, niet dat kind van de dienstmaagd, maar dat kind van de vrije, met Izaak zal Ik Mijn verbond oprichten, Abraham. Ik heb uw bloed niet nodig om aan Mijn verbond te gedenken, want Ik ben getrouw. En dan moet Abraham leren op de beloften Gods te vertrouwen.

Geliefden, zo moeten wij ook leren met ons hele leven ons toe te vertrouwen aan die éne, naakte belofte: Ik ben Uw God; Ik zorg voor u. Dit is Mijn liefde, Mijn verbond, Mijn testament. Ik maak het vast in het bloed van het Lam. En als u vraagt, ach geef mij een teken, één teken maar, dan zegt God: het boos en overspelig geslacht verzoekt een teken en het zal geen ander teken gegeven worden dan het teken van Jona de profeet. Dan zegt God: heb Ik geen teken genoeg gegeven, toen Ik Mijn Zoon in de dood gaf, toen Ik Hem liet hangen aan het vloekhout? Is dat geen teken en heb Ik het niet bevestigd aan uw voorhoofd? Paulus spreekt hier in dit hoofdstuk ook van de doop en van het leven uit de doop, van het leven door de genade Gods die in de doop betekend en verzegeld is.

Waartoe is dan de wet? Om der overtreding wil daarbij gesteld. De overtreding, Ik heb straks gezegd: God zegt: pas op, dat is de wet; dat is de omheining, ga er niet overheen, stap niet over de grens. Over de grens gaan dat kan gevaarlijk zijn. Niet wanneer het een bevriende natie is. Wanneer je naar België gaat of naar Duitsland, dan zal je niets overkomen als je de grens overgaat. Ze zullen je tegenwoordig niet eens in de gevangenis stoppen als je daar zonder pas de grens overgaat. Maar wee je gebeente als je de grens overgaat tussen twee elkaar min of meer vijandig gezinde naties, dan kan u dat het leven kosten. Je leest het dikwijls in de krant, dat zo'n grensoverganger is doodgeschoten. Zo zegt God, denk erom, dit is de grens en die trek Ik om Israël, dat is de omheining, dat is Mijn wet, klim er niet over, want dat kost je het leven. Dina, de dochter van Jacob heeft in haar leven de grens ook eens een keer overschreden. Het was misschien op een zaterdagavond, ze wilde toch ook wel eens een uitstapje, ze wilde wel eens

even leven zoals de kinderen van de heidenen leven. Nou nee, eigenlijk nog niet eens: ze ging alleen maar om even te kijken hoe die kinderen van de heidenen leefden. Ze wilde eens even bezien hoe de dochters van het land leefden. Het was maar één keer dat ze de grens overging, maar U weet met welk een ontzaggelijke gevolgen. Niet alleen voor haarzelf: de kroon van haar hoofd gerukt, haar leven lang onteerd, maar straks ook een nasleep van tientallen doden als Levi en Simeon in blinde ijver het zwaard vatten in Sichem en al de mannen en al de inwoners van de plaats doden om de zonde die ze aan hun zuster gedaan hadden. Eén keer de grens over, O, om Gods wil, ga de grens niet over, de grens die God gesteld heeft. Het is waar, de heidenen schijnen veel meer te mogen doen dan de kinderen Israëls. Maar omdat God Israël bemind heeft, daarom heeft Hij de wet daarbij gesteld, om der overtredingen wil. Opdat ze niet meer en meer zouden overtreden. Opdat ze binnen de grens zouden blijven.

Welnu, Paulus zegt: daarom heeft God de wet gegeven. Is dan de wet, zegt hij, tegen de belofte? Dat zij verre, want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn. Hij wil zeggen, heeft dan God, door het geven van die wet, met Zijn éne hand teruggenomen wat Hij met Zijn andere zo mild gegeven heeft? Hij heeft tegen Abraham zomaar gezegd: Abraham, u kies ik uit en u heb ik lief en u zal ik een land geven, vloeiende van melk en honing. Berouwt het God dan later en zegt Hij: ja maar, pas op en nu de wet en nu niet meer zomaar de belofte; nu eerst de wet. Nee, zegt Paulus, je moet een goed gebruik maken van de wet, geen verkeerd gebruik. Luther heeft in zijn "Paarlen" al geschreven: wanneer men een goed gebruik maakt van de wet, dan verootmoedigt de wet, dan verbreekt de wet, dan maakt de wet wanhopig, maar wanneer men een verkeerd gebruik maakt van de wet dan maakt hij farizeeërs en hoogmoedige mensen.

Paulus zegt: God neemt met Zijn éne hand niet terug, wat Hij met Zijn andere gegeven heeft. Die wet heeft God niet gegeven om levend te maken. Door de werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden; toen niet en nu ook niet. Maar de Schrift heeft het al onder de zonden besloten opdat de beloften uit het geloof van Jezus Christus de gelovige zou gegeven worden. Eer het geloof kwam, het geloof van Jezus Christus, zo waren we onder de wet in bewaring gesteld, besloten geweest, tot op het geloof dat geopenbaard zou worden.

Daarom heeft God de wet gegeven. Paulus zegt op een andere plaats dat die wet juist in zijn leven een kracht van de zonde geworden is! Hij zegt: toen ik me geworpen had op wettische wijze om de wet te volbrengen en daarmee God te behagen, weet je wat er toen gebeurd is? toen heeft die wet in mijn leven niet alleen de zonde blootgelegd en laten zien wie ik was, maar die wet heeft me ook geprikkeld tot meerdere zonden. Kan dat? Kan de heilige wet de mens aanzetten om te zondigen? De wet is toch heilig en goed? Ja, zegt Paulus, die wet is wel heilig en goed maar ik ben verdorven. Het is net als met de zon, die op een mestvaalt schijnt; hoe langer hij op die mestvaalt schijnt hoe meer dat die stinkt. Dat zit niet in de zon! De stralen van de zon zijn heerlijk, maar die mestvaalt is onrein.

En zo is het nu met die heilige wet van God. Paulus zegt: hoe meer die wet in mijn hart straalde en ik gebruik maakte van die stralen der wet, hoe duiveler ik werd tegen God. Ik zag niet alleen de zonden, maar ik werd ook gedreven om de zonden te doen. Het is als een veer die ingedrukt wordt; hij krijgt meer spanning om omhoog te springen. Het is als een tijger die aan de ketting gelegd wordt, als een dolle hond die te woester wordt, naarmate hij korter gehouden wordt. Zo is de wet, zegt Paulus, dat is de functie van de wet, wanneer we die wet op een wettische wijze gebruiken. Daarom zegt Paulus: ik ben door de wet aan de wet gestorven, opdat ik Gode leven zou. Daarvóór leefde hij Gode niet, maar leefde hij zichzelf.

Alles wat Paulus deed in zijn ijveren voor God (en hij heeft wat geijverd), dat leefde hij niet Gode, maar dat leefde hij voor zijn eigen ziel en zaligheid. Dat leefde hij voor zijn eigen vreugde

en eer. Maar, zegt hij, ik ben door de wet aan de wet gestorven. En een gestorvene heeft geen belang meer bij enige zaak. Paulus zegt: ik ben gestorven; ik heb geen belang meer bij de wet. Wettische mensen zijn erg blij, wanneer ze iets goeds gedaan hebben. Dan zeggen ze, ja ik heb dat en dat gedaan. En dan zeggen ze ook nog: ja, ik mocht het doen hoor, niet in eigen kracht. Wettische mensen zijn zo groots als ze iets gedaan hebben! Maar hij die gestorven is aan de wet, is niet blij meer als hij iets goeds gedaan heeft. Ja pas op, ik bedoel niet iets goeds gedaan heeft uit Christus, om dat te doen uit dankbaarheid. Die dienst der dankbaarheid verheugt het hart, maar dat is om Christus' wil, doch daar heb ik het nu niet over. Maar ik bedoel wanneer we ons wettisch onder de wet stellen en het goede doen om God te behagen. Paulus zegt: ik ben door de wet aan de wet gestorven. En iemand die dood is voor de wet, is daar niet verblijd mee. Die heeft ook geen hoop meer op die wet. Zolang we niet aan de wet gestorven zijn, hebben we nog altijd een hoop op de wet. Dan zeggen we, als we het vandaag niet gedaan hebben: Heere, ik zal het morgen heus doen of ik zal het volgende week doen en als de gelegenheid nog eens komt dan zal ik de zonde de baas blijven. Dan zal ik staande blijven, dan zal ik mij niet meer laten verleiden. Zo denkt een wettisch mens, maar zo spreekt Paulus niet. Hij zegt: ik ben door de wet aan de wet gestorven, ik geef de wet geen adem meer, ik luister niet meer naar de wet; ik ben ook niet meer verblijd als ik de wet onderhouden mag, want ik weet dat door al deze dingen mijn verhouding tot God niet recht komt en dat mijn gerechtigheid niet vermeerderd wordt. Ik heb ook geen vermaak meer in de wet Gods. Ja, pas op, er staat op een andere plaats, dat ik wel een vermaak heb in de wet Gods, maar naar de inwendige mens, om Christus' wil, om dat te doen uit dankbaarheid. Onderscheid dat nu goed. Maar indien wettisch, zegt Paulus, dan ben ik er dood voor, dan heb ik er geen vermaak meer in.

En geliefden, hoe komt dat nu? Nu, er staat in onze tekst: zo dan, de wet is ons een tuchtmeester geweest tot Christus. Een Tuchtmeester. Daarom heeft God de wet gegeven. Opdat deze tuchtmeester zou zijn. Eigenlijk staat er een opvoeder, een pedagoog. Iemand die ons tuchtigen zal, die ons voortdrijven zal om der overtredingen wil. Dat betekent hier ten opzichte van het Oude Testament, totdat Christus kwam. Maar het is ook in het leven van elke gelovige een tuchtiging tot Christus. Door de beloften worden we bekeerd, maar God geeft de wet erbij opdat de misdaad te meerder worde en opdat die wet ons zou leren uit het geloof te leven. Niet dat het de eigenlijk werking van de wet is om ons aan de hand te vatten en naar Christus te brengen, maar zegt Paulus, het is de werking van de wet, te doden. Welnu, zalig zijn dan de doden die sterven. Die sterven aan de wet opdat ze Gode mogen leven.

Een tuchtmeester geweest tot Christus. Dus die wet tuchtigt. Hoelang? Wanneer? Wel elke keer weer opnieuw, wanneer ik Christus niet in het oog heb; wanneer Zijn gerechtigheid mijn gerechtigheid niet is; wanneer ik op mijn zonden zie, op mijn verloren leven, op mijn ellende die ik doorworstel. Elke keer, wanneer ik daarop zie, dan kom ik in de armoede en in de ellende, onder de tuchtmeester, onder de slagen, onder de striemen van de wet. O, hoe dikwijls hebt u uzelf, misschien met de beste bedoelingen, gesteld onder de wet, zoals Abraham zich stelde onder de wet, toen hij Hagar nam om uit haar gebouwd te worden. Met de beste bedoelingen, om het leven te verkrijgen, het eeuwige leven. Maar God wil niet, dat ge de gerechtigheid van Zijn Zoon vermengen zoudt met uw eigen gerechtigheid. En weet u hoe het komt, dat u veel dagen zo ellendig door het leven gaat? Dat er zoveel duisternis en zoveel grauweheid is in de kerk van God? Weet u hoe het komt dat er zoveel vijandschap is tegen de naakte openbaring van het kruis van Jezus Christus, tegen het zalig worden door het geloof alleen? Soms ook bij Gods kinderen? Weet u hoe het komt dat velen van Gods kinderen zich veiliger voelen bij mensen die donderen en vloeken met de wet, dan bij hen die de heerlijkheid van Jezus Christus prediken als de enige weg ter zaligheid? Weet u hoe het komt, dat zoveel christenen, die toch de beloften Gods

waarachtig ontvangen hebben en op weg zijn naar het eeuwig zalig leven, zo weinig vreugde hebben in hun leven? Omdat ze wet en evangelie niet weten te onderscheiden. Omdat ze niet altijd weer en vóór alle dingen hun gerechtigheid zoeken in de beloften, omdat ze altijd weer opnieuw bij de wet schuilen, ook al hebben ze ervaren dat die beloften hun leven zijn en niet de wet.

Het is noodzakelijk, dat we dit altijd weer opnieuw zien. Als u weer fout geweest bent en als uw leven weer nergens op lijkt en als het weer helemaal verkeerd is, zodat een donkerheid over uw ziel valt, bemerkt u het dan niet in eigen leven: ach waar dan heen, waar dan anders heen, dan tot Hem, uit Wiens hand we uit genade de beloften ontvangen hebben? Waar dan anders heen? Heere, om Uws groten Naams wil. Waar dan anders heen, dan tot Hem, die gezegd heeft: Uw krankheen te kennen en liefderijk te genezen? Er staat in de tekst: tot Christus, d.w.z. tot de komst van Christus, tot de prediking van Christus, totdat Christus onder u gepredikt is, Hij ontdekt is, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. En het geloof is altijd het geloof in de Heere Jezus Christus. Dat is altijd het geloof dat zich verlaat op Zijn wetsvolbrenging en op deze wijze sterven we eervol. We sterven eervol voor God; we sterven eervol voor Christus; we sterven eervol voor de wet en we sterven ten diepste eervol voor onszelf. Het is God aangenaam en het is voor de ziel profijtelijk om uit het geloof te leven en niet uit de werken der wet. Want we worden uit het geloof gerechtvaardigd, zegt Paulus, ook in de tekst. En die door het geloof leeft, die sterft aan de wet. En sterven aan de wet dat is eervol voor de wet, want die wet eist volmaakte onderhouding in al zijn geboden, met gedachten, met woorden en met werken.

Welnu, die sterft aan de wet, die wordt opgevangen in de armen van Hem die de wet heeft volbracht. En die wordt één met Hem, die aan Gods gerechtigheid heeft genoeg gedaan. Wat uzelf nooit meer kunt, namelijk God aangenaam zijn door de onderhouding van de wet, op welke wijze dan ook, dat vindt plaats door het geloof in Christus Jezus. De onderhouding van de wet, door je ziel neer te buigen in het stof, door op je tenen te gaan lopen, door alles zo stipt mogelijk proberen te doen, daar kunt u God nooit meer mee behagen. Uit de werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden, tot in eeuwigheid niet. Al bent u honderdduizend jaar oud, het zal nooit beter met u worden. Maar wanneer u tot geloof komt, wanneer de beloften waarde krijgen, wanneer de vrije toezeggingen Gods uw hart in bezit nemen, wanneer u sterft aan de wet, door de wet, als een tuchtmeester die u het leven ontnemt, u altijd meer en meer op uw fouten wijst en u nog bitterder maakt tegen God dan u van nature al bent, als u daaraan sterft, zo krijgt de wet zijn eer. Want die wet is verheerlijkt in Christus Jezus. Elke punt, elke zin, elke zaak is door Hem volbracht. Volkomen genoegdoening. Het is ook ere voor God. Het is glorie en ere voor God aan de wet te sterven om door het geloof te leven, want dit keurt Gods doen van harte goed. Die sterft aan de wet en neerzinkt in de armen der beloften, d.w.z. in de armen van Jezus, (want Hij is de inhoud van de beloften), die geeft God de eer. Je kunt God nooit meer eren dan in Zijn Zoon Jezus Christus te geloven. Daar is geen groter vreugde in de hemel, dan de vreugde over een zondaar die in Jezus gelooft. Daarin worden al Gods deugden verheerlijkt. De deugd van Zijn recht en de deugd van Zijn liefde, de deugd van Zijn heiligheid en de deugd van Zijn barmhartigheid. Door het geloof in Christus ben ik rechtvaardig voor God en heb vrede met God. Dan krijgt gerechtigheid en heiligheid de prijs, de eer. Maar het is ook dat sterven aan de wet, dat eervol is voor mij, voor Paulus en voor u, want door aan de wet te sterven en door Gode te leven krijg ik mijn bestemming terug, word ik weer het kind met de ring aan mijn hand en met het kleed om mijn schouders en met geschoeide voeten. Dan zit ik weer aan 's Vaders dis. Door het geloof in de beloften Gods, dan alleen. Ere ook voor een arm en verloren zondaar.

Nu zegt u misschien, ik heb gehoord dat de zaligheid is door het geloof en niet uit de wet. Wat

heb ik dan verder met die wet te maken? Ik kan mij voorstellen dat er mensen zijn die zeggen: als die wet dan toch het leven niet meer geeft en als het helemaal niet baat, hoe ik onder die wet leef, als dat allemaal niets te betekenen heeft, waarom zal ik dan naar die wet nog horen? Wat heb ik er dan verder nog mee te maken? Pas op, o, gij die Christus niet kent. Al is het waar dat die wet u in der eeuwigheid het leven niet geven kan, weet u wat de wet wel kan? U verdoemen! En hoe zult ge de helse verdoemenis ontvliden, als ge niet tot Jezus komt. Denk erom dat ge niet zegt: ik heb met de wet niets te maken. Dat is onbijbels, dan spreekt u een woord tegen uw eigen ziel. Ge moet aan die helse verdoemenis ontkomen. Ge moet zoeken die vloek der wet te ontgaan, dat eeuwige oordeel dat op de overtreding van de wet komt, En anders zult u het straks ervaren, dat de wet niet strijdt tegen de belofte, dat zowel de wet als de belofte door God gegeven zijn, maar met een gans ander doel. Ge moet juist overdenken wat God van u wil, opdat ge des te meer zou zien uw ongelijkvormigheid aan de wet. Niet om u met meer kracht te werpen op doen en laten, maar juist om van u zelf weg te vluchten, om van de donder van Sinai weg te vluchten. Want wat op Sinai geëist wordt: "doe dat", dat wordt op Golgotha gegeven.

Daarom, als u dat nu in uw hart gevoelt, als u gevoelt de strijd tussen goed en kwaad, als u voelt de onmacht in uw leven om iets goeds te doen, als u gevoelt hoe u telkens weer ondersteboven valt met alles wat u wilt doen - want ik neem aan, dat er mensen zijn die begeren te strijden tegen de zonde en tegen de wereld en die gevoelen dat het zo niet goed met hen staat - dat voel je toch weleens, jongens en meisjes, dat het zo niet langer kan, dat uw weg afloopt naar de diepte, dat u steeds meer de zonde doet en dat het veld van ongerechtigheid in uw leven steeds breder wordt, dat er tijden zijn dat u verschrikt en dat u zegt, o, ik moet terug, zo gaat het niet goed, hier moet ik me niet aan overgeven, dat is de dood!?

Zult u dan vluchten naar uw eigen verstand? Zult u dan vluchten naar uw wil om het anders te doen? Zult u vluchten naar Gods wet om die van voren aan stipt te onderhouden? Het zal alles blijken te zijn het uithouwen van bakken, gebroken bakken die geen water houden. Ze kunnen uw ziel niet in het leven behouden. Neen, luistert, als u gevoelt dat het verkeerd is, dat Uw leven op dood spoor staat, dat ge op de brede weg zijt, die uitloopt op het eeuwig verderf bedenk dan: we hebben een eeuwig verbond der genade met God. En ge draagt de beloften van een beter verbond aan uw voorhoofd.

Vlucht dan niet naar het verbroken werkverbond, maar vlucht tot de barmhartigheid en tot de genade van God, die de goddeloze met zich verzoent. Die de zondaren tot heiligen maakt, die de dienstknechten van de satan tot kinderen Gods verandert. Is dat de strijd van Uw leven, kinderen Gods? Is dat de duisternis van uw hart die vaak tastbaar is in uw leven? Is dat de moeite en het verdriet van uw ziel dat u niet beter bent voor God en dat u maar niet anders leeft? Welnu, geef het God nu eens gewonnen, dat uit de werken der wet in eeuwigheid geen vlees gerechtvaardigd zal worden. Kom, zeg het nu eens voor God: Heere God, hier ben ik, er komt nooit meer iets van terecht. Zeg het nu eens met je hele hart. Kom nu eens tot die belijdenis dat ge een ellendig en voor eeuwig mislukt schepsel zijt, dat God nooit meer behagen kan. Laat dat God nu eens horen. Zo sterft u aan de wet. Zeg eens tegen de wet: wet, ge zijt er voor mij niet meer, ge hebt mijn leven gedood en ge hebt me met het eeuwige oordeel verwoest, ge hebt voor mij geen betekenis meer; ge hebt de zonde in me levend gemaakt en ge hebt me aangedreven om nog meer te zondigen. Ik wil van nu voortaan met u niet meer te doen hebben.

Waar dan heen, als ik daarin mijn gerechtigheid niet meer vinden kan? Nog eens, wat Sinai eist dat zal Sion schenken. Tot Jezus heen. En wanneer dat geloof in Hem gekomen is en wanneer Jezus Christus onder u gekruist zijnde alzo gepredikt wordt, laat Hij dan uw behoudenis zijn, laat Hij het voorwerp van Uw liefde zijn; laat Hij het laatste van uw hoop zijn, laat Hij uw één en uw al zijn. Zeg het dan: ik zal wederkeren tot mijn vorige man, de man van de beloften, want die

andere man heeft me gebeukt en gebeuld, Die bovendien ingekomen is, die erbij gesteld is om der overtredingen wil. Ik zal wederkeren tot mijn vorige man, want toen was het me beter dan nu. Opdat ge komende tot Hem, het leven hebben moogt in Zijn Naam. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.